

Συμβολή της Ενωτικής Κίνησης:

Να αναμετρηθούμε με την πραγματικότητα, με στόχο να την αλλάξουμε

Με βάση τη συσσωρευμένη συλλογική μας εμπειρία από το 1ο Συνέδριο (2013) μέχρι σήμερα, οφείλουμε να κάνουμε τον απολογισμό μιας περιόδου με πρωτοφανή, συγκλονιστικά πολιτικά γεγονότα που ζήσαμε στη χώρα μας, την Ευρώπη και τον κόσμο. Αλλά και να χαράξουμε συνεκτική πολιτική στρατηγική με μετρήσιμους κεντρικούς στόχους για την επόμενη περίοδο. Με άλλα λόγια, να αναμετρηθούμε με την πραγματικότητα, με στόχο να την αλλάξουμε.

Ερώτημα πρώτο: Τι συνέβη και τι κάνουμε τώρα;

Για μας είναι σαφές: Πριν τις εκλογές του Γενάρη, ορίσαμε ένα πλαίσιο διεκδικήσεων. Μετά την ιστορική μας νίκη, η κυβέρνηση τα διεκδίκησε όλα. Ενεργοποίησε κάθε μέσο, για να απαντήσει στους εκβιασμούς. Φτάσαμε να μην πληρώσουμε δόση δανείου, δίνοντας προτεραιότητα στις ανάγκες των πολιτών. Όταν φτάσαμε και πάλι να εκβιαζόμαστε, επιλέξαμε το δημοψήφισμα για να απαντήσει ο ίδιος ο λαός στον εκβιασμό. Στο τέλος βρεθήκαμε αντιμέτωποι με την απειλή όχι απλώς της εξόδου από το ευρώ, αλλά της άμεσης κατάρρευσης των τραπεζών και άρα της ελληνικής οικονομίας. Αυτό το ενδεχόμενο δεν αντιμετωπιζόταν με τυχοδιωκτισμούς. Δεν είχαμε όμως κανένα δικαίωμα να παίξουμε τις τύχες του λαού στα ζάρια, όπως προέτρεπαν εγχώριοι τυχοδιώκτες, ο Σόιμπλε και μεγάλα funds του εξωτερικού.

Προχωράμε μπροστά, χωρίς να αποδεχόμαστε την ορθότητα ή τη νομοτέλεια των συνταγών που μας επιβλήθηκαν. Αλλά υπερασπιζόμενοι κρίσιμα κομμάτια της δικής μας πολιτικής σε αυτή την πορεία. Εφαρμόζουμε πολλά θετικά μέτρα για την αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης, την πάταξη της φοροδιαφυγής και της διαφθοράς, την καταπολέμηση της ανεργίας, την επιβολή της ισονομίας και της ισοτιμίας. Δυστυχώς, εφαρμόζουμε και μέτρα που κινούνται εκτός του προγράμματός μας, τα οποία είναι απόρροια της συμφωνίας του Ιουλίου '15. Ακόμη και γι αυτά, δίνουμε τη μάχη για αναλογικότερη επιβάρυνση προς όφελος των λαϊκών στρωμάτων. Αυτή είναι η αλήθεια. Αυτοί είναι οι παρόντες συσχετισμοί δύναμης. Αυτούς πρέπει να αλλάξουμε.

Ερώτημα δεύτερο: Με ποιο Κόμμα;

Το Κόμμα μας πρέπει να ανακτήσει το ρόλο του ως συλλογικός διανοούμενος, αλλά και ως φορέας συλλογικής δράσης και αδιάκοπης αλληλεπίδρασης με τις κοινωνικές δυνάμεις των οποίων τα συμφέροντα υπερασπιζόμαστε εντός του ασφυκτικού πλαισίου επιτήρησης: τον κόσμο της μισθωτής εργασίας δημοσίου και ιδιωτικού τομέα, την νεολαία που δεν γνωρίζει άλλο καθεστώς από την επισφάλεια και την αναγκαστική μετανάστευση, τους πιεζόμενους μικρομεσαίους, ελεύθερους επαγγελματίες και αυταπασχολούμενους, τους μικρούς και μεσαίους αγρότες και παραγωγούς, τους χαμηλοσυνταξιούχους, αλλά και τις γυναίκες, τους ΑμεΑ, τους πρόσφυγες και μετανάστες, τους LGBTQI πολίτες έναντι της βαρβαρότητας, του ρατσισμού, του σεξισμού, του κοινωνικού αποκλεισμού.

Ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να γίνει ένα αναβαθμισμένο, μαζικό πολιτικό εργαστήριο, ένα κόμμα που θα ανοίγει τις πόρτες του στην κοινωνική διαθεσιμότητα και ταυτόχρονα θα επιχειρεί να τη διευρύνει συνεχώς, προωθώντας προτάσεις και πολιτικές που θα κατοχυρώνουν αλλαγές στο κράτος, τους θεσμούς, τη δημόσια πολιτική. Αλλαγές με αριστερό πρόσημο, πτυχές ενός συνολικού σχεδίου για την οικονομική, παραγωγική, κοινωνική, θεσμική ανασυγκρότηση της χώρας, που θα εμβαθύνουν τη χειραφέτηση των πολιτών, θα δίνουν ρόλο στους φορείς συλλογικής έκφρασης της κοινωνίας και θα διευρύνουν τη δημοκρατία. Η συνεχής πίεση του Κόμματος για την ενίσχυση του αριστερού αποτυπώματος της κυβέρνησης δεν αποτελεί εμμονή για τη «σωτηρία της ψυχής» μας. Είναι αναγκαία προϋπόθεση, όχι μόνο για να συνεχίσει να υπάρχει η κυβέρνηση, αλλά και για να μείνει ανοιχτός ο ορίζοντας του Σοσιαλισμού του 21ου αιώνα που αποτελεί αταλάντευτα το στρατηγικό

μας στόχο. Αν αυτοπεριοριστούμε μόνο στη διαχείριση της κρίσης, τότε αυτή σύντομα θα μετατραπεί σε κρίση διαχείρισης.

Η κατοχύρωση διακριτών ρόλων λοιπόν μεταξύ Κόμματος και κυβέρνησης σημαίνει στήριξη σε κάθε μεταρρύθμιση που υπηρετεί το πολιτικό μας σχέδιο για τις ανάγκες των πολλών, αλλά και έλεγχο και εποικοδομητική κριτική του Κόμματος προς την κυβέρνηση όταν κρίνεται αναγκαίο, ως η «αριστερή συνείδηση» της. Σημαίνει ταυτόχρονα και τη διαμόρφωση ενός Κόμματος που με τη σκέψη και τη δράση του στην κοινωνία και τους θεσμούς θα διαμορφώνει όρους για την κατάκτηση της ιδεολογικής, πολιτικής και πολιτισμικής ηγεμονίας. Μόνο ένα τέτοιο Κόμμα μπορεί να επιτελέσει το ρόλο της εμπροσθοφυλακής στη μάχη για τον κοινωνικό μετασχηματισμό.

Ας μην ξεχνάμε ότι οι πολίτες δεν επέλεξαν το ΣΥΡΙΖΑ ούτε για να κομματικοποιήσει το κράτος, αλλά ούτε και για να «κρατικοποιηθεί» ο ίδιος. Τον επέλεξαν για να συνδράμει στη διαμόρφωση μιας «νέας κατάστασης», που πλέον γνωρίζουμε πολύ καλά ότι μπορεί να προκύψει μόνο μέσα από αδιάκοπο αγώνα εν μέσω πρωτοφανών δυσκολιών και ιστορικών προκλήσεων στην Ελλάδα και την Ευρώπη.

Ερώτημα τρίτο: Με ποια πολιτική συμμαχιών;

Για να αλλάξουμε τα πράγματα, πρέπει να αλλάξουμε τους συσχετισμούς δύναμης στη χώρα μας (όπου αναμετρώμαστε καθημερινά με το νεοφιλελεύθερο και διεφθαρμένο κατεστημένο στους μηχανισμούς του κράτους), αλλά και στην Ευρώπη, εκεί που ηγεμονεύουν ακόμη οι δυνάμεις του νεοφιλελευθερισμού, παρότι το δικό τους μοντέλο ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης έφερε την κρίση και σήμερα ανοίγει το δρόμο ακόμη και στην ανάδυση των πιο σκοτεινών, ακροδεξιών πολιτικών σχεδίων.

Για να το κάνουμε αυτό, χρειαζόμαστε συμμαχίες, που υπερβαίνουν τα παραδοσιακά μας στεγανά. Η κρίση οξύνει τις πολώσεις και απαιτεί καθαρές τοποθετήσεις από το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων. Ο ΣΥΡΙΖΑ και η Ευρωπαϊκή Αριστερά οφείλουν να θέσουν αποφασιστικά τα κρίσιμα ερωτήματα προς τις υπόλοιπες δυνάμεις που αυτοπροσδιορίζονται ως προοδευτικές και αυτό ακριβώς κάνουμε μέσω των πολύμορφων πολιτικών πρωτοβουλιών που έχουμε αναλάβει την τελευταία περίοδο. Η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία και οι Ευρωπαίοι Πράσινοι καλούνται λοιπόν να απαντήσουν στο κομβικό ερώτημα: Κοινή δράση για την ανάσχεση της λιτότητας, τη δίκαιη ανάπτυξη και την υπεράσπιση της δημοκρατίας, της εργασίας, του κοινωνικού κράτους και της λαϊκής κυριαρχίας ή συνέχιση της νεοφιλελεύθερης καταστροφής; Συμμαχία με την Αριστερά στα πρότυπα της Πορτογαλίας και της ατζέντας του Τζέρεμι Κόρμπιν ή συνέχιση του «μεγάλου συνασπισμού» με την ευρωπαϊκή Δεξιά; Ως η μοναδική δύναμη της Ευρωπαϊκής Αριστεράς που βρίσκεται σε θέση διακυβέρνησης, ο ΣΥΡΙΖΑ έχει κεντρικό ρόλο στη διαμόρφωση αυτής της αναγκαίας πανευρωπαϊκής συμμαχίας, που συγχρονίζεται, αλλά διατηρεί και την αυτονομία του από τις αντίστοιχες, σημαντικές προσπάθειες που κάνει η κυβέρνηση (Ευρωμεσογειακή Σύνοδος, διμερείς και πολυμερείς επαφές κ.α).

Αντί επιλόγου: Δώδεκα προτάσεις για ένα «μάχιμο» ΣΥΡΙΖΑ

Για να βγούμε από το 2ο Συνέδριό μας με ένα Κόμμα «αναβαπτισμένο», χρειαζόμαστε ένα «οργανωτικό και πολιτικό σοκ», που θα μας απαλλάξει από βασικά παθογενή χαρακτηριστικά της προηγούμενης περιόδου και θα καταστήσει το ΣΥΡΙΖΑ ένα φορέα ικανό να ανταπεξέλθει στα πρωτοφανή καθήκοντα της περιόδου. Για να το πετύχουμε αυτό, μπορούμε να ξεκινήσουμε από τα παρακάτω:

· Θεσμοθέτηση οργάνου δεοντολογίας, για να διαφυλάσσουμε συλλογικά το ηθικό μας πλεονέκτημα, έναντι φαινομένων αυθαιρεσίας και ιδιοτέλειας.

- Λογοδοσία και αξιολόγηση των Οργάνων του κόμματος καθώς και όλων όσοι απασχολούνται σε έμμισθες θέσεις (επιστημονικοί συνεργάτες, επαγγελματικά στελέχη, μετακλητοί, αποσπασμένοι κ.α). Η νέα Κεντρική Επιτροπή (Κ.Ε.) του Κόμματος μπορεί στην πρώτη συνεδρίαση κάθε έτους να ασχολείται αποκλειστικά με τον απολογισμό του προηγούμενου διαστήματος (λειτουργία ΠΓ και Τμημάτων, στόχοι οργανωτικής ανάπτυξης, αποτελέσματα πολιτικών εκστρατειών κ.α.) και τη χάραξη πολιτικών στόχων για το νέο έτος. Το προσχέδιο απολογισμού καθώς και η προτεινόμενη πολιτική στοχοθεσία της Κ.Ε. να φτάνει στις Ν.Ε και τις Ο.Μ πριν τη σύνοδο της Κ.Ε. για αξιολόγηση και συμβολή.
- Αλλαγή του τρόπου σύστασης και αναβάθμιση της λειτουργίας των Τμημάτων της Κ.Ε. Τα Τμήματα δεν πρέπει να συνεχίσουν να αποτελούν μόνο χαλαρές «δεξαμενές σκέψης» ή χώρους αναπαραγωγής τασικών ισορροπιών, αλλά να αποτελέσουν χώρους συνεχούς παραγωγής πολιτικής πρότασης ανά τομέα. Οι Συντονιστές/τριες των Τμημάτων να είναι υποχρεωτικά μέλη της Κ.Ε. και να προχωρήσουμε σε συγχωνεύσεις Τμημάτων με όμορα θεματικά αντικείμενα, ώστε να ελαχιστοποιηθούν οι αλληλεπικαλύψεις.
- Διοργάνωση εσωτερικής συζήτησης για το ρόλο του «μέλους ΣΥΡΙΖΑ»: Ο ρόλος του μέλους ενός αριστερού κόμματος εξουσίας, πως συμμετέχει στη διεύθυνση της κοινωνίας, πως οργανώνεται αυτή η συμμετοχή κ.ο.κ.
- Διοργάνωση με ευθύνη της νέας Κ.Ε. και του εκάστοτε αρμόδιου Τμήματος ανοικτών διαδικασιών διαβούλευσης για την ανάδειξη συγκεκριμένων προτάσεων για κομβικά ζητήματα που αφορούν το κράτος: Τη λειτουργία του Δημοσίου, την αυτοδιοίκηση, τη δικαιοσύνη, την καταπολέμηση της γραφειοκρατίας κ.ο.κ.
- Η εν εξελίξει μάχη για τα εργασιακά βρίσκεται στην κορυφή των πολιτικών μας μετώπων και για να είναι αποτελεσματική αυτή η μάχη χρειαζόμαστε ένα δυναμικό εργατικό κίνημα, ενεργό στον αγώνα για τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας. Χρειαζόμαστε ταυτόχρονα και τη χάραξη συγκεκριμένου σχεδίου αναγέννησης του συνδικαλιστικού κινήματος, που αποτελεί κομβικό μέρος ενός συνολικού σχεδίου ανασυγκρότησης όλων των συλλογικών μορφών έκφρασης της κοινωνίας. Οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ οφείλουν να πρωταγωνιστήσουν στην προσπάθεια για την υπέρβαση των δομικών πια φαινομένων εργοδοτικού συνδικαλισμού και γραφειοκρατίας, που έχουν απαξιώσει το συνδικαλιστικό κίνημα στα μάτια των ίδιων των εργαζομένων.
- Εκπόνηση επικαιροποιημένου σχεδίου δράσης για το προσφυγικό ζήτημα, που αποτελεί μια από τις βασικές αιχμές της κομματικής μας δουλειάς, ώστε να αποκρουστεί αποτελεσματικά ο κίνδυνος ηγεμόνευσης των ακροδεξιών ιδεών, να εξασφαλιστεί η συνέχεια των κινήσεων αλληλεγγύης και να συμβάλουμε στις διαδικασίες ενσωμάτωσης των προσφύγων.
- Συνεργασία της Κ.Ε. με το Κεντρικό Συμβούλιο της Νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ με στόχο την εκπόνηση ενός ειδικού σχεδίου εξωστρεφών δράσεων και πολιτικών πρωτοβουλιών για τη νεολαία με εξειδικευμένους στόχους ανά κοινωνικό χώρο (σχολεία, πανεπιστήμια, εργασιακοί χώροι, χώροι άθλησης και πολιτισμού κ.α.).
- Συγκρότηση επιτροπής επικοινωνιακής στρατηγικής, που θα χαράξει νέο πλαίσιο για τη δημόσια παρουσία του Κόμματος, καθώς και για το ρόλο και το εύρος απεύθυνσης των ΜΜΕ που έχουν άμεση σχέση με το Κόμμα.
- Αναβάθμιση της λειτουργίας του Ινστιτούτου «Νίκος Πουλαντζάς», ώστε ο ΣΥΡΙΖΑ να αποκτήσει μια εξωστρεφή δεξαμενή σκέψης, που να επιμορφώνει τα στελέχη του, να παράγει διαρκώς τεκμηριώσεις, να ενεργοποιεί νέους επιστήμονες, να γεννά νέα θεωρητική σκέψη. Πρώτο

βήμα μπορεί να είναι η διοργάνωση ενός μεγάλου κύκλου διαβούλευσης και προβληματισμού με αφορμή τις μεγάλες επετείους του επόμενου διαστήματος: 100 χρόνια από την Οκτωβριανή Επανάσταση (2017), 200 χρόνια από τη γέννηση του Μαρξ (2018), 170 χρόνια από το Κομμουνιστικό Μανιφέστο (2018).

- Δημιουργία ενός οργάνου που θα παίζει ρόλο διαύλου επικοινωνίας μεταξύ τοπικών φορέων/κοινωνικών ομάδων και κυβέρνησης, καταγράφοντας μέσα από καθημερινή συνεργασία με τις Ν.Ε. και τις Ο.Μ. προβλήματα καθημερινότητας και συλλογικά αιτήματα.

- Τελευταίο, αλλά κομβικό ζήτημα: Αλλαγή του τρόπου αντίληψης και λειτουργίας των τάσεων. Η ύπαρξη διαφορετικών ιδεολογικών ρευμάτων είναι αυτονόητη σε ένα Κόμμα πολιτικής ενότητας, μια Αριστερά μαζική και πολύμορφη. Οι τάσεις όμως πρέπει να πάψουν να λειτουργούν ως επιμέρους κόμματα με εσωτερικές ιεραρχίες και επετηρίδες ανάδειξης στελεχών, βουλευτών κλπ. Να υποχρεούνται καταστατικά να δημοσιοποιούν τις συναντήσεις τους και να δικαιούνται να καταθέτουν χωριστές λίστες εκλογής σε Όργανα μόνο εφόσον καταθέτουν συνολικά αντιπαραθετικά κείμενα έναντι των εκάστοτε πλειοψηφούντων.

Να φτιάξουμε τη συλλογικότητα που μας αξίζει, για να παλέψουμε από τη Δευτέρα με καλύτερες προϋποθέσεις για την κοινωνία, τη χώρα και την Ευρώπη που μας αξίζει. Αυτή είναι η αποστολή του κρίσιμου 2ου Συνεδρίου του ΣΥΡΙΖΑ και είμαστε αποφασισμένοι να την υπηρετήσουμε.